

Filmrecensie Trouw Ali & Ava ★★★★★

Ali & Ava: Warmte en tederheid tussen de klinkers van Bradford

Sommige films zitten zo vol liefde dat je de warmte zou voelen als je je hand tegen het scherm zou houden. Niet dat er ook maar iets van zoetigheid zit in *Ali & Ava* van Clio Barnard. De liefde hier komt niet vanzelf, want de mensen in deze armere wijken van het Engelse Bradford hebben geleerd dat ze weinig van het leven hoeven te verwachten. Alles en iedereen hier lijkt uit voorzorg de hakken in het zand te hebben. Voor de zekerheid.

Eigenlijk denkt Ava al lang niet meer aan liefde of zelfs maar aan een maatje vinden. Ze is boven de 50, heeft vier kinderen en vijf kleinkinderen. Ze is weduwe maar daar rouwt ze niet om. Hij sloeg, vooral als hij gedronken had. En hard ook. Rouwen doet ze misschien meer om het geluk dat ze niet heeft gekend, los van het moederschap. Ook al haalt ze veel plezier uit haar werk op een kleine buurtschool. 'Ava is leraar', zeggen anderen. 'Ik ben assistent', blijft Ava verbeteren. Ze pretendeert niets.

Ali heeft het ietsje beter, financieel dan. Doordat z'n familie van Aziatische komaf wat panden bezit in de wijk, haalt Ali de huur op en kan de rest van z'n tijd besteden aan muziek, zijn grote liefde, naast Runa. Hij gaat fluitend over straat, staat voor iedereen klaar. Maar er is iets misgegaan: Runa wil

niet meer. En hoewel ze voor de familie nog samenwonen, zijn ze al een tijdje gescheiden.

Ze is het gewoon niet gewend, die zachtheid

Zonder ook maar iets te forceren, brengt de film Ali en Ava op elkaars pad. Geen haar op hun hoofd denkt aan verliefd worden, maar in alle stilte klikt er wel iets. Hun vriendelijkheid, hun liefde voor muziek. Al moet Ali aanvankelijk niks hebben van Ava's Ierse folkmuziek. Hij is meer punk en techno en rock-'n-roll. Maar hij leert het nog wel.

Tegenover de ruwheid en het alledaags racisme in de wijk – dat de film slechts zijdelings aanstipt – staat de tederheid van Ava's en Ali's saamenzijn. Als ze tenminste saamenkomen, want met name Ava lijkt wat terughoudend. Dat is ze niet, ze is het gewoon niet gewend, die zachtheid. Al haar vertrouwen was eruit geslagen.

Clio Barnard blijft in bijna al haar films dicht bij de mensen en de straten van Bradford. Iedereen bijt er van zich af, uit armoede en frustratie, maar Barnard kijkt verder en vindt warmte. Zonder iets of iemand te romantiseren.